

Visor om sanna händelser och episoder på kända melodier /

Dahlholm, Axel Josef

81 A Br.

National Library
of Sweden

DAHLHOLM, Axel Josef

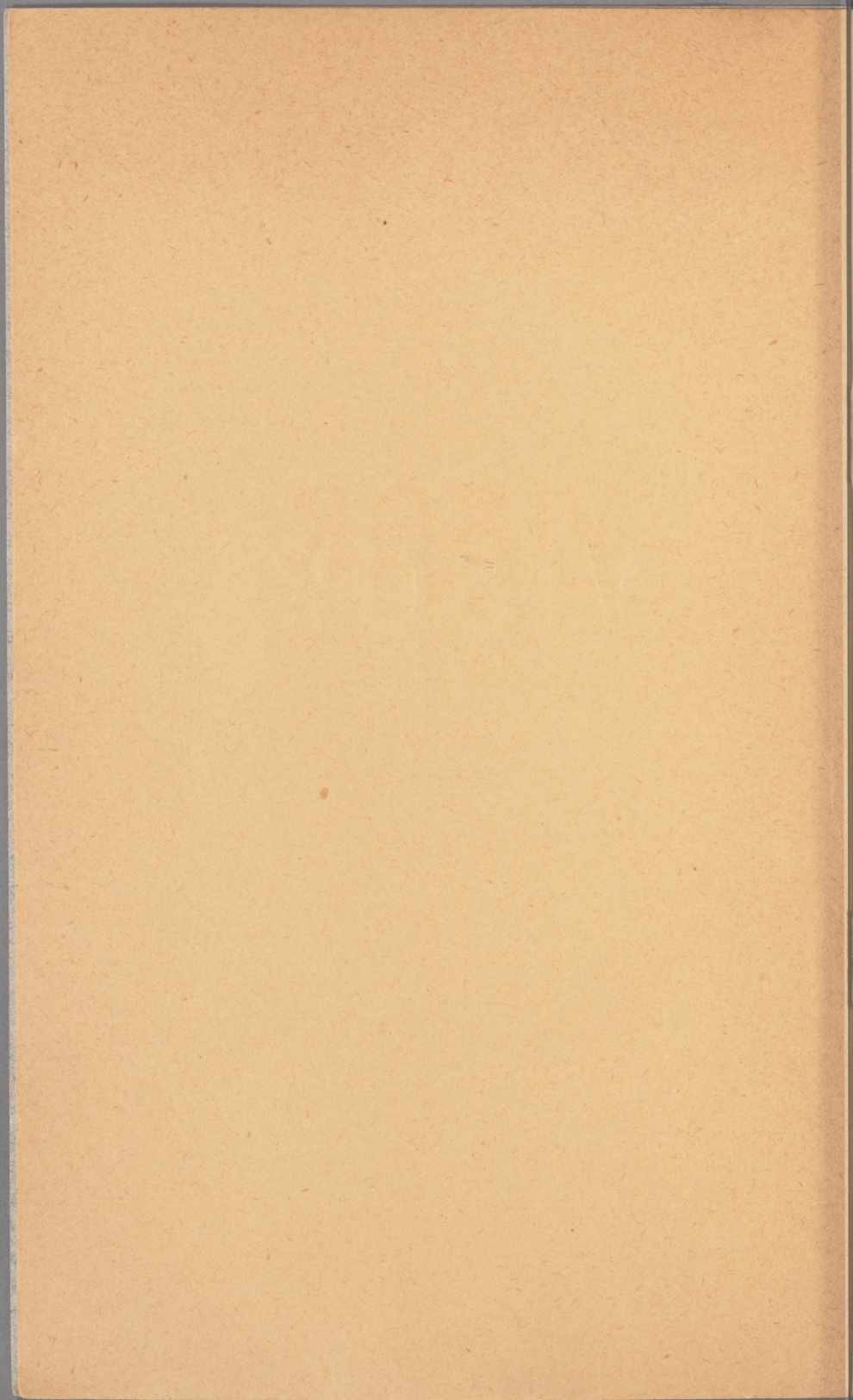
7

VISOR

AF

A. D—m.

axel Josef Dahlholm

VISOR

OM SANNA HÄNDELSE OCH EPISODER,
PÅ KÄNDA MELODIER

AF

A. D—m.

VISOR

IN FÖRSTÄMMELEN FÖR DEN SVENSKA
KONSTNÄRSAMFUNGEN

A. O. A.

STOCKHOLM 1904
TRYCKERI-A.B. SVEA

ETT HEMSKT (LINGON-) DRAMA.

En af Bachi präster hvilken här-san
Gjordt sig mycket känd och populär-san
Med varietéer
Af en mängd idéer
Och som oftast rätt befängder är-san.

Har nu enligt hvad som blifvit spordt-san
Ännu mera populär sig gjordt-san
Men uppå det viset
Att han utaf riset
Få för sitt besvär nog hafva bordt-san.

Saken är att med sin hustru han-san
Uti harmoni ej lefva kan-san
Hon mig plägar reta
Men jag önskar veta
Hvilka känslor hon har för sin man-san.

Så han tänkte denne Bachi präst-san
När en dag af hustrun han blef snäst-san
Och han kvickt som fanken
Kom uppå den tanken
Att ett blodigt drama vore bäst-san.

Han sig därför skaffar hem i smyg-san
En figur uppstoppad och af tyg-san
Klädd sen i bonjouren
Liknar snart figuren
Honom själf så full af rackartyg-san.

Nu sitt andra jag han lägger där-san
 Uti rummet uppå golfvet ner-san
 Och bredvid figuren
 Läger den filuren
 En pistol så att det hemskt sig ter-san.

Men att illusionen bättre få-san
 Han i hast ett sätt har hittat på-san
 Ty ett lik som detta
 Vara bör med rätta
 Något blodigt kan man väl förstå-san.

Och till källar'n ställde han sitt lopp-san
 Hemtar ett par kannor lingon opp-san
 Och dess röda safter
 Han af alla krafter
 Smetar nu omkring på golf och kropp-san.

Gömd han sedan bara väntar på-san
 Att hans hustru skall till rummet gå-san
 Men så kom en piga
 Som på liket bliga
 Och gaf till ett tjut kan man förstå-san.

När hon med sitt skrik en stund gått på-san
 Kommer frun och frågar hvad står på-san
 Sedan sad' hon bara
 Mina lingon rara
 Är kaputt — och nu blef stor tablå-san.

Sina kol förgäfves brände han-san
 Ingenting han med sitt drama vann-san
 Äran den var ringa
 Lagrar fick han inga
 Mer förmåler ej min sagesman-san.

Men nu blef han nöjd och belåten på
 kuppen
 Ty kvar utaf hönsen han ännu har tuppen
 Och därtill belöning han skördade sen
 När kronor han fick för sin bragd tjuogen.

ADAM OCH EVA.

(Mel: »Lik en Afrodite» etc.)

Från en stad i Danmark sågs med skjuts
 begifva
 Sig helt nyligen en köpman med sin fru
 Ut till Vesterhafvet där det skulle blifva
 Skönt ett bad sig taga tänkte båda nu
 :: Och strax sina kläder togo de utaf
 Samt gemensamt ut i vattnet sig begaf ::

Och det kändes skönt i hafvets friska
 bölja
 Att få fritt och ledigt tumla om en stund
 Ej för lystna blickar här behöfs att dölja
 Att en fyllig barm där skymtar fram så
 rund
 :: Men, o, vel hvad hände nu de badande
 När de fick så brådt att sig i land bege ::

Jo, kan ni väl tänka att de ha placerat
 Alla sina kläder uti vagnen där
 Utan att däröfver hafva reflekterat
 Att det hända kunde hvad som nu de ser;
 :: Hästen, som var spänd för vagnen skenar
 fort
 Därifrån med alla deras kläder bort ::

Att situationen vanskelig skulle vara
 För dem är ju tydligt detta ögonblick
 När de fann sig stå på stranden lika bara
 Som i tiden Adam med sin Eva gick
 :: Och lik dessa när de kördes ut med pock
 Från sitt paradys — så dessa skämdes
 ock ::

Men hvad var att göra, de nu måste bita
 I det sura äpplet, ty på annat sätt
 Kunde de ur sin belägenhet ej smita
 Än till närmsta koja gå helt rätt och slätt
 :: Fast en öfverraskning de bereder stor
 För de människor som uti kojans bor ::

Här vår stackars köpman byxor fick och
 tröja
 Hvarmed han sig skyler på anständigt vis
 Men hans hulda maka måste sig åtnöja
 Med att af värdinnan låna en chermis
 :: Tills att köpmannen från staden hemtat
 dit
 För sin bättre hälft en passande habit ::

Men ett oblidt öde skulle än förtreta
 Dessa stackars makar som haft nog af
 skam
 Ty de där i staden alltid nu lär heta
 — Adam med sin Eva — hvar de vandrar
 fram
 Och dertill i bladen äfven kommit in*
 :: Hvertill jag har bidrag gjordt med visan
 min ::

* n. b. om *den* kommer in i något blad.

HUSTRUN GJORDE ETT STRECK
I RÄKNINGEN.

(Melodi: » . . . . . nattetid »).

En målare som sig så gärna på tand tar
en tår
Har uti Amerika varit uti tvenne år
Och fast han där hade ett barn och sin
maka
Till Sverige han började längta tillbaka
Ty spritdrycksbegär
Tillfredställes bäst här
Tyckte han.

Och svenska potatislikören var mest i hans
håg
Fast någonting annat också i beräkningen
låg
Ty makarna hade i Sverige på banken
Två tusen hopsparade kronor, och tanken
Att dem taga ut
Äfven blef hans beslut
Och till sist.

Och för några veckor sen målaren kilade af
Men ej åt sin hustru han därom meddelande
gaf
Dock anade hon när två dagar förflutit
Hvart mannen har rymt och tar hastigt
beslutet
Att denne ta fatt
Samt att rädda sin skatt
Äfvenså.

Och öfver Atlanten hon reste med snabbaste
båt
Samt Sverige först hinner, då mannen kom
dit efteråt

Den onde själf uti liket bor
 Fortsatte Kajsa och Sara,
 Här han grasserat med sina klor
 Se uppå ansiktet bara
 Hur ögonen därut slitna blifvit
 Och hela köttstycken han borttrifvit
 Båd här och där.

Den arma enkans förskräckelse
 Och oro ökas alltmera
 Då hon på natten förnimmelse
 Fick af att andar grassera
 Och hör dem fräsande rundt om kilar
 Samt utför just där den döde hvilat
 En afgrundsdans.

Och för att bukt på den lede få
 Af gummorna hon betingar
 Att dessa satan besvärja må
 Emot valuta som klingar,
 Och fram- och baklänges lästes böner
 Men ingen hjälp dock deraf man röner
 På minsta vis.

Och om den döde i socknen spreds
 Nu hemska rykten kan tänka
 Som sig fortplantar från krets till krets
 Att döden ro ej kan skänka
 Åt den som sig har åt hin förskrifvit
 Och helt och hållet sitt lif har gifvit
 Uti hans våld.

En dräng i gården där finnes dock
 Som ej bar fruktan för spöket
 Och säger att han ej tror på skrock
 Samt ämnar våga försöket
 Om än med »Hornper» jag måste stängas
 Så skall i harklämman spöket fångas
 Nu tänkte han.

Och genast drängen sig gör beredd
 Att handling göra af tanken
 Då med sitt gillerverk nu försedd
 Han kom, samt kvickt utaf fanken
 Fastsätter den invid hufvudgården
 Af den afsomnade kyrkovärden.
 Så segerviss.

Och nu i väntan han trygg står bi
 Tills midnattstimman är slagen
 Då fick han höra ett ångestskri
 Så hjärtat kröp visst i — magen
 Och nästan ångerfull han sig vrider
 Men af en bön, fastän sent omsider
 Han repar mod.

Men dock försiktigt han psalmbok tar
 Samt lykta också i handen
 Och så i likrummet in det bar
 Där den förskräcklige anden
 Nu ändtligt drängen fått fast i snaran
 Och det en — råtta — blott var som faran
 Allt tillställt har.

ETT BONDBRÖLLOP I SMÅLAND.

(Mel.: Klockarfar etc).

En smålandstös som af friare hade många
 Beslöt med en utaf dem i brudstolen gånga
 Men tösen själf hade också en rivalinna
 Hvars tankar nu utaf bara hämdlustar
 brinna.

När därför bröllop det skulle bli för de unga
 Och bröllopgästerna börjar samlas i klunga
 Och fullt beredda man bara väntar på
 prästen
 Hon anonymt bjuder tre rivaler till fästen.

Och dessa tre strax i helgdagsdrägten sig
stassar

Och utaf handelsman köper saker som passar
Det var båd ljustakar, sockerskålar och mera
Som var af glas och porslin och kanske af
lera.

Med sina brudgåfvor klefvo de in i salen
Och när som brudgummen fick dem se blef
han galen

Han röt i ilska mot dem och sedan med
frågor

Hvem har väl bjudit er komma hit ni odågor.

För gamla friare jag nu fredad vill vara
Och gärna kunde ni edra brudgåfvor spara
Då sade de: vi är bjudna vi som de andra
Och att presenter vi ger ni må väl ej klandra.

Till Blåkulla har ni blifvit bjudna jag tänker
Och drag i väg dit med både er och med
skänker

Han utaf svartsjukan svårt anfäktad är
vorden

Och ömsesidigt nu haglar okvädningsorden.

Och bruden själf tar parti för dessa tre
drängar

Och grälet artar sig snart till varmare slängar
När brudgummen uppå golfvet gåfvorna
kastar

Och att dem vidare trampa sönder han hastar.

Och hans galocher därvid också gingo sönder
Men hvad bekymrade sig därom dessa bönder
Som ifrån ord börjar öfvergå uti handling
Då äfven krona och slöja går till förvandling.

Men varnande de stå på vakt
På lämplig afstånd och ger akt
Att ingen månne gå för när
Den punkt där skottet antändt är.

Dock tvenne grisar kommo då
Som varningen ej aktar på
Och närmar sig allt mer och mer
Den tända luntan som man ser.

Den ene dock förståndigt nog
I rättan tid till benen tog
Men hans kamrat den envis var
Han trotsar allt och stannar kvar.

Och luntan rykande han såg
Den tycktes ligga för hans båg
Han säkert intressant den fann
Men ögonblickligt skottet brann.

Ett ögonblick i rök och dam
Han högt i luften skymtar fram
Och med en duns i marken slog
Samt grymtande till benen tog.

Att grisen undgick styckad bli
Det var ju rent af trolleri
Men botad för sitt trots han vardt
Att dit han nosar ej så snart.

Vid denna utsikt att inför rätta nu ställas
 Samt enligt lagen till dryga böter och fällas
 Fann ombudsmannen om saken bråka ej löna
 Fastän för välviljan otack stor han fick röna.

KYRKVÄRDEN OCH KYRKVINET.

(Mel.: Zandals kanon.)

Det händer så mycket, som bladen berättar
 Båd sorgligt och löjligt men hvad sägs om
 detta?

Huru som en kyrkvärd förutan allt krus
 Tog sig utaf kyrkvin ett oärligt rus.

Han älskade glaset men »styfvern» tillika
 Och att få sig rummel, han började fika
 Som inte hans kassa berörde, och se
 Han lyckades äntligen få en idé.

Vår kyrkvärd som helst åt Bachus gaf dyrkan
 Ett arbete förestod nu, just vid kyrkan
 Och in i vinkällaren han sig beger
 Där kommunionvinet frestelse ger.

Han börjar på forntida vis tömma bägarn
 Förutan bekymmer om den rätte ägarn
 Det smakar så godt och gör honom förnöjd
 Han pimplar sig lifvad och hoppar af fröjd.

Till slut blir vår kyrkvärd uti de tagen
 Att nu han vill lustigt och gladt fira dagen
 Och börjar arbetarna bjuda också
 Och tacksamt de dricka det kan man förstå.

Men värden för detta kalas blef i gasken
 Och krälar i stoftet precis liksom masken
 Så de han unfägnat, om värden tog vård
 Och inburo honom i närmaste gård.

Sen skickades bud till hans hem fram på
 kvällen
 Att hemta med skjuts den berusade sällen
 Och medgifvas måste att han var ett svin
 Som så sig berusar utaf kyrkans vin.

EN GÅSHISTORIA

på Ta-ra-ra-bom-melodi.

Om än post festum för i år
 Igenom pressen dock än går
 En liten gåshistoria
 Som här tilldragit sig lär ha;
 Två vänner — en var klockare
 Den andre var skollärare
 Samt rustade med from moral
 På tåget steg vid vår central,
 :: Men i det ögonblick
     Förr innan tåget gick
     En Dam på flinka ben
     Klef in uti kupén.::

Hon midt emot sig sätter där
 Som vännerna sig slagit ner
 Att godt de henne mönstra kan
 Så hör då hvad de därvid fann:
 Gestalten mager var och tunn
 Och tydligt därtill sågs på mun
 Och minen just som denna bar
 Att hon en bönesyster var;
 :: Och tåget ilar fort
     Men långt ej kommit bort
     Då damen upp i hast
     Flög som en äntergast.::

Och vännerna förskräckta bli
 När händren hon i raseri
 Upplyfte emot klockaren
 Som ansedd blef för syndaren,
 Men han förbluffad undan vek
 När damen med detsamma skrek
 »Jag ber, var god låt bli det der»;
 Och åter hon sig sätter ner,
 :: Men tid förflöt ej lång
 Förrän på nytt ett språng
 Hon gör likt en besatt
 Från bänken där hon satt. ::

Och liksom man tändt eld på krut
 Hon rasande nu bryter ut
 Och häftigt skrikande, »Jaså,
 Om herrarna ej båda två
 Vill genast hålla sig i styr
 Så må de stå sitt äfventyr
 Att utan konsideration
 Bli näpsta framme vid station.
 :: Skollärarn sade då:
 »Låt oss ta — båda två
 Ur skolan strax vår mats
 Och välja annan plats. ::

Men vännerna ej längre han
 Förrän på nytt de tydligt fann
 Att hin satt uti damens kropp
 Då hon på bänken nu flög opp
 Och sparkade och fäktade
 Så mycket som hon mäktade
 En ganska komisk kroppsmotion
 Men nu var tåget vid station
 :: Och intermezzot nu
 Blef upplöst af en fru
 Som från en ann' kupé
 Nur här sig låter se. ::

Och denna fru till bänken går
 Där under damens plats hon får

Strax fatt och framtar korgen sin
 Hvari en *gås* hon burat in
 Och denna som var lefvande
 Nu hade som man kunde se
 Fått locket öppet uppå glänt
 Och så orsakat det som händt
 :|: Då med sin näbb hon glad
     Högg in på damens vad
     Fast hon fick skralt kalas
     På dennes magra — has. :|:

KAFFESYSTRARNA FICK BÖTA.

(Mel.: Nu är det soligt och varm på etc)

Till Linköping fördes härmdagen
 Med skjuts ledsagad af fjerdingsman
 En individ som mot svenska lagen
 Förbrutit sig och nu skulle han
 I fängelset sitta af beloppet
 Som han var dömd att betala ut
 Och tanken hans var ej med det hoppet
 Att för sin sak få ett bättre slut.

Men några kvinnor som honom kände
 Och fullt förtroende honom gaf
 De något pengar med honom sände
 Att när han böterna tjänat af
 Han skulle socker och kaffe köpa
 I staden innan han reste hem
 Så att de sluppo att själfva löpa
 När kafferep skulle bli hos dem.

Vid fängelset först de visitera
 Sin fånge allt ifrån topp till tå
 Och just som därmed de operera
 Så oförmodat de träffar på

Precis på öret den jämna summa
 Af penningar som han böta skall
 Och lagens tjänare ä' ej dumma
 Nej alltför nitiska i sitt kall.

Med lagens rätt de nu rofvet kniper
 I trots utaf den protest han gör
 Och äfven fjärdingsman ej begriper
 Att detta sätt till rättvisa hör
 Men båda två finga resa åter
 Mot Ödeshögstrakten till sitt hem
 Där kaffesystrarna ej förlåter
 Det spratt som rättvisan spelat dem.

PÄLLES SJÄLFMORD.

(Mel.: ur Stockholm nattetid.)

En man ifrån Forsheda kort före jul for åstad
 Att forsla till hemmet sitt julbrännvin från
 Ölmostad.

Men när han med detta på färd var tillbaka
 Han kunde ej motstå begäret att smaka
 På varan ett grand
 Men sen tar han på tand
 Tår på tår.

Och smakandet verkar att mannen så ljuft
 slumrar in
 Samt. drömmer alls inte att fast bli för
 själfvaste hin
 Förrän han blef själpt i ett dike vid vägen
 Just invid det ställe hvarom går en sägen
 Att spöken och troll
 Bruka spela sin roll
 Där ibland.

Men andra en djupare tanke om händel-
 sen har
 Och lifligt förklarar att orsaken till den
 nog var
 Att hästen mer vett än sin husbonde hade
 Och därför tungt på sitt samvete lade
 Att han dragit hem
 Djefvulsoppa åt dem
 Nu till jul.

Och pälle som själf var goodtemplare nu
 blifvit led
 Vid husbonden sin som i dryckenskapslast
 sjunkit ned
 Och därför beslöt han sitt lif själf förkorta
 Ty husbond nog ångrar sig när jag är borta
 Så pälle nog tänkt
 Därför och han sig bängt
 Ja helt vist.

EN SPANSK FLUGA.

(Mel.: »Zandals kanon».)

Från Danmark berättas det om uti bladen
 En handelsgrossör som ifrån hufvudstaden
 Till Aarhus per ångbåt beger sig och nu
 Han åtföljd på resan var utaf sin fru.

Och denne grossör brukar stundom att lida
 Af värk, reumatisk i rygg och i sida
 På kvällen han dock slumrat in i sin hytt
 Men vaknar vid midnatt af värken på nytt.

Han uti olidliga smärtor då kvider
 Elise min gumma förfärligt jag lider
 Dig därför skyndsamt ur bädden stig opp
 samt flugplåster bred på min värkande kropp.

Hans fru uti mörkret ett plåster snart finner
 Samt skyndar sig ut till en lampa som brinner
 Där plåstret värms upp uti sjungande hast
 För att bättre draga och bita sig fast.

Till hytten därpå hon med fart återvände
 Men nu högst fatalt var det misstag som hände
 Till hytt numro tre hon just råkade gå
 Men sjuklingen låg uti hytt numro två.

Sitt verk som sjuksköterska hon dock fullföljer
 Samt blottar en kropp som i bädden sig döljer
 Och »smack!» — i ett nu sitter flugplåstret där
 Placerat behändigt fastän hon ej ser.

Men man må ej undra om frun nu blef snopen
 När som hon från hytten den andra hör ropen
 Elise! Elise! kom du ej igen?
 Dock att skynda dit var vår fru nu ej sen.

Hon hviskande börjar sitt misstag förklara
 Och verkan däraf hör till det underbara
 Ty genast den sjuke ett skrattanfall fick
 Och »puts veg» hans smärtor därvid också
 gick.

Men lugnet som inträdde sen, åter stördes
 Helt snart, ty ett skri så förtviflat det hördes
 Från hytten bredvid — Aj, hvad är det
 som bräns?
 Jag eld fått på ryggen, så rysligt det käns.

Aj, aj — skreks igen — det var själfvaste katten
 Uppasserska! skynda er då hit med vatten
 I fara jag är att bli lefvande bränd
 Såvida ej hjälpen mig genast blir sänd.

Och slutet på visan man lätt nog kan fatta
 Att den som minst orsak nu hade att skratta
 Var en handelsresande från Köpenhamn
 Som hade »fått flugan» på rygg — inga namn.

BRÄNN UPP DEN SYNDFULLA BOKEN

(Mel.: »Klockarfar etc.»)

Det finnes präster ännu uti våra bygder
 Som visar märkliga prof på kristliga dygder
 När de med nitälskan för sitt kall — i all ära
 Skall hålla styft på vår rena Lutherska lära.

En präst i Varend, hvarom jag här vill berätta
 Rekord, det högsta nu slagit har uti detta
 När han en söndag begaf sig hän till en bonde
 Att räddning denne bereda ifrån den onde.

Och fastän bonden lär vara en af de stilla
 Man sport han äger en prydligt bunden
 Och som den skrifven af Svedenborg skulle
 vara
 Så inser prästen att bondens själ är i fara.

Ty denne prest auser att bland farliga gifter
 Ej värre finns än att läsa Svedenborgs skrifter
 Och hvar han påträffar några dylika alster
 Så dömes dessa att genast stekas å halster.

Och som ett dylikt vår bonde nu befanns äga
 Så bör man därmed på samma sätt gå till väga
 Och detta missfoster med förvillande läran
 Blef genast framlämnad uppå prästens be-
 gäran.

SÅDANT LÄDER SKALL SÅDAN
SMÖRJA HA.

(Mel.: »Zandals kanon»).

Det tilldrog sig en episod uppå tåget
Som sedan blef omtalad af en som såg'et
Och som den var nått kan jag ej låta bli
Att återge den uppå känd melodi.

Det var när en hel hop godt folk återvände
Ifrån Ljungby marknad och muntra sig kände
Kanske för att goda affärer de gjordt
De mer än behöfligt sitt krås hade smort.

I synnerhet två gaf åt Bachus sin dyrkan
Därunder de högljudt beundrade styrkan
Som finnes i Svenskens potatislikör
Att den kan så kraftigt ge lifvat humör.

Men när sina flaskor de tömt hade båda
Så fortfor dock längtan och törst hos dem råda
Men vexplade blickar så mystiskt när de
En medpassagerares kappsäck fick se.

Och de sympati begge funnit i tanken
Samt öppnade kappsäcken kvickt utaf fanken
Och den som minst af dem besväras af pjunk
Knep strax en butelj där ock tar sig en klunk.

Vist var det väl godt ty han grinar belåtet
Så tror hans kamrat som ej anar försåtet
Och följer den andres exempel på stund
Samt fattar buteljen och sätter för mund.

Men grinande båda om munnen sig torkar
 Och blir då i snuten så svarta som korpar
 Samt finner när allmänt där höjes ett skratt
 Att de med sitt tilltag själf spelt sig ett spratt.

Och ägarn till flaskan belåten syns fnissa
 Oaktat de druckit hans läderförnissa
 Han tyckte likväl att det skedda var bra
 Ty just sådant läder så'n smörja bör ha.

EN KROGKLOCKAS KLAGAN.

(Mel.: »Malins milda öga» etc.)

Jag en klocka bara
 Är uppå en bolagskrog
 Men jag fått erfara
 Ändå mycket nog
 Ty hur punktlig än jag är
 Öfver mig man svär
 Många fula böner
 Hör jag läsas hvarje dag
 Min rättvisa röner
 Oftast obehag.

Innan jag slår nio
 Hvarje morgon må ni tro
 Stå kanhända tio
 Minst och på mig glo
 Och fast alltid är mitt sätt
 Visa tiden rätt
 De mig dock betrakta
 Hotfullt förr'n jag börjar slå
 Att jag går för sakta
 Högljudt sväres på.

Men när nioslaget
 Ändtligen jag ljudit har

Höres blott i laget
 »Langa hit en klar»
 Då i fred jag vara får
 Nu visst rätt jag går
 Men det lugn mig skänkes
 För mig blifver ganska kort
 Snart igen misstänkes
 Jag att gå för fort

Ty när som jag hinner
 Öfver tolf blott en minut
 Aldrig då jag finner
 Nåd för min debut
 Öfver mig man åter svär
 Att jag tokig är
 Fräckt de mig beskylla
 Att en kvart för fort jag går
 När de ej få »fylla»
 Jag då skulden får.

Sedan vi oss närmar
 Tiden att jag skall slå två
 Då man sig beskärmar
 Öfver mig också
 Mig man nu beskylla vill
 Att jag blott står still
 Och de kan ej bringas
 Uti någon annan tro
 Förr'n jag slår — då tvingas
 De mig unna ro.

Lördagen dock varar
 Fristen för mig blott till sex
 Då sig uppenbarar
 Åter samma kax
 Men allt detta blott beror
 Enligt hvad jag tror
 Jo just på »Systemet»
 Som på monopol är byggdt
 Hvilket likt poemet
 Ej är alltför snyggt.

»HOKUS POKUS FILIOKUS.»

En bonde förmögen i Färgaryd bor
 Hokus pokus filiokus — Färgaryd bor
 Som uppå den lede och trollkonster tror
 Hokus pokus filikoli — jox

Och tvenne skomakare som voro där
 Hokus pokus filiokus — som voro där,
 Aptitsup ej fingo och därför de svär
 Hokus pokus filikoli — jox.

Men som dessa två voro fulla af hin
 Hokus pokus filiokus — fulla af hin
 Ett sätt snart de funno men höllo god min
 Hokus pokus filikoli — jox.

På gården där fann de ett stort omvänt kar
 Hokus pokus filiokus — stort omvänt kar
 Och osedd den ene ett höfång dit bar
 Hokus pokus filikoli — jox.

Den andre på samma sätt ditbär en get
 Hokus pokus filiokus — ditbär en get
 Det var bondens bästa som stor var och fet
 Hokus pokus filikoli — jox.

På kvällen när bonden sen geten ej fann
 Hokus pokus filiokus — geten ej fann
 Förtviflad han blef så han tröstas ej kan
 Hokus pokus filikoli — jox.

Den ene af spjufrarne hviskade då
 Hokus pokus filiokus — hviskade då
 I örat på bonden: »min vän hör blott på»
 Hokus pokus filikoli — jox.

Kamraten min kanske kan skaffa igen
 Hokus pokus filiokus — skaffa igen
 Er get, — ty med småkonster är han ej sen
 Hokus pokus filikoli jox.

På bondens begäran dock denne sad' nej
 Hokus pokus filiokus — denne sad' nej
 Ty när jag är nykter så trollar jag ej
 Hokus pokus filikoli — jox.

Med svidande hjärta då bonden tog fram
 Hokus pokus filiokus — bonden tog fram
 En half liter brännvin och bjöd på en
 »dramm»
 Hokus pokus filikoli — jox.

Och konsterna trollkarl'n nu började på
 Hokus pokus filiokus — började på
 Men trollformlerna ingen kunde förstå
 Hokus pokus filikoli — jox.

I spiseln där gjordes upp eld må ni tro
 Hokus pokus filiokus — eld må ni tro
 Och spjufvern i skorstenen började glo
 Hokus pokus filikoli — jox.

Das ist die erste Seite des Buches
Herrn Johann Baptist Schöner
aus Wien
1784

Die zweite Seite des Buches
Herrn Johann Baptist Schöner
aus Wien
1784

Die dritte Seite des Buches
Herrn Johann Baptist Schöner
aus Wien
1784

Die vierte Seite des Buches
Herrn Johann Baptist Schöner
aus Wien
1784

Die fünfte Seite des Buches
Herrn Johann Baptist Schöner
aus Wien
1784

Die sechste Seite des Buches
Herrn Johann Baptist Schöner
aus Wien
1784

